

Arrest

nr. 214 854 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WESEMAEL
Wellekensstraat 44
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 25 september 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WESEMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 augustus 2007 wordt zij gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Zij

wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart). De laatste B-kaart was geldig tot 22 december 2015.

1.2 Op 2 juli 2012 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt.

1.3 Op 10 augustus 2015 vraagt de verzoekende partij een adreswijziging aan in de gemeente Denderleeuw. Op 11 augustus 2015 wordt zij verzocht bewijzen voor te leggen voor haar aanwezigheid in België van 10 januari 2012 tot heden. Op 26 augustus 2015 dient de verzoekende partij op dit schrijven van 11 augustus 2015 een antwoord in.

1.4 Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 17 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) S(...), G(...) S(...)
geboren te (...), op (...)
nationaliteit: Georgië*

Betrokkene werd op 2/07/2012 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister.

Op 11/08/2015 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn / haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 2/01/2012 tot het aanbieden ter inschrijving op 10/08/2015.

Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld. Betrokkene verklaart sinds 2012 voor langere tijd in Georgië te hebben verbleven. Hij legt een huwelijksbewijs voor (huwelijk afgesloten in Georgië op 17.02.2015). De aangehaalde medische redenen kunnen bezwaarlijk als omstandigheid onafhankelijk van zijn wil worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 van het KB van 08.10.1981 gezien die niet verder worden gestaafd.

Er moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. (...)"

1.5 Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 17 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) De heer:
naam: S(...), G(...) S(...),
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Georgië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, al.1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd op 25.09.2015 (zie bijgevoegde beslissing). Betrokkene toont niet aan dat hij het land niet langer dan één jaar heeft verlaten. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – een exceptie van gebrek aan belang wegens gebonden bevoegdheid op. Ter terechtzitting van 29 november 2018 geeft zij echter aan afstand te doen van deze exceptie, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erover niet langer uitspraak moet doen.

3.2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

3.2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij weliswaar naar een aantal bepalingen, maar uit de inhoud van deze bepalingen en uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat dit betoog slechts betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat daarbij na aan te geven op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door haar opgeworpen bepalingen zou schenden. Hierbij kan worden opgemerkt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing te distilleren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van het voormelde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en in deze mate zodoende onontvankelijk is. Het beroep is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, waarnaar verder in dit arrest zal worden verwezen als *“de bestreden beslissing”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar artikel 40, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker verbleef sedert 2004 onafgebroken in België tot begin 2012.

De laatste verblijfsvergunning geldt voor de periode 22 december 2010 – 22 december 2015.

In de loop van 2012 is verzoeker naar Georgië getrokken en hij is medio 2015 teruggekeerd naar

België.

Overeenkomstig artikel 19, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft de vreemdeling in principe gedurende een jaar recht op terugkeer naar België.

Artikel 40, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: (...)

Verzoeker is in 2008 slachtoffer geweest van een ongeval met hoofdtrauma tot gevolg, waarvan hij nu nog regelmatig last heeft.

Ingevolge zijn gezondheidsproblemen kon verzoeker dan ook niet vroeger terugkeren naar België.

Zulks werd bevestigd door een arts in Georgië, waarvan verzoeker spijtig genoeg geen attest kan voorleggen.

Verzoeker kon bijgevolg niet terugkeren om redenen onafhankelijk van zijn wil.

Bovendien heeft verzoeker een zoon, T(...) S(...) die sinds 15 juni 2010 de Belgische nationaliteit bezit (stukken 3 en 4)

T(...) heeft hoofdverblijf bij zijn mama, mevrouw N(...) M(...) te (...), (...)straat (...) (stukken 4 en 5).

Hoewel verzoeker een tijdje in het buitenland verbleven heeft, heeft hij een goede band met zijn zoon.

De beslissing bevestigen dat verzoeker zijn recht op verblijf heeft verloren, zou betekenen dat verzoeker gedurende lange tijd van zijn eigen zoon, die de Belgische nationaliteit heeft (stuk 4), zou gescheiden zijn.

De middelen zijn ernstig en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet geheel duidelijk maakt welke schendingen zij precies inroept. Op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift gaat hij, net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, ervan uit dat de verzoekende partij de schending van artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 40, eerste lid van het vreemdelingenbesluit aanvoert.

Artikel 19 (oud) van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen. (...)"

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift erkent dat zij in de loop van 2012 naar Georgië is vertrokken en midden 2015 is teruggekeerd naar België. Ook in haar schrijven van 26 augustus 2015 dat zij indiende als antwoord op de vraag van de gemachtigde van 11 augustus 2015 om bewijzen voor haar aanwezigheid in België voor de periode van 10 januari 2012 tot “heden” voor te leggen, gaf zij reeds toe dat zij zulke bewijzen niet kon voorleggen. De verzoekende partij betwist dan ook geenszins dat zij haar recht op terugkeer overeenkomstig artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet verloren is, zoals uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift echter op artikel 40, eerste lid van het vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.”

Zij stelt dat zij ingevolge haar gezondheidsproblemen niet vroeger kon terugkeren naar België, hetgeen door een arts in Georgië werd bevestigd, maar waarvan zij spijtig genoeg geen attest kan voorleggen. Zij besluit dat zij bijgevolg niet kon terugkeren om redenen onafhankelijk van haar wil.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zowel in haar schrijven van 26 augustus 2015 als in haar huidig verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat zij geen medische attesten kan voorleggen om haar vermeende gezondheidsproblemen te staven. Zij kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de aangehaalde medische redenen bezwaarlijk als omstandigheid onafhankelijk van haar wil kunnen worden beschouwd, aangezien deze niet verder worden gestaafd. De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welk belang zij überhaupt bij haar betoog heeft. Artikel 40, eerste lid van het vreemdelingenbesluit stelt immers als voorwaarde dat de vreemdeling “overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte [moet hebben] gebracht [...] van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren”. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat zij aan deze voorwaarde voldoet, zodat het hoe dan ook niet uitmaakt of zij “wegens omstandigheden onafhankelijk van [haar] wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren”.

Ten slotte wijst de verzoekende partij op het feit dat zij een zoon met de Belgische nationaliteit heeft. De Raad stelt vast dat zij ook reeds in haar schrijven van 26 augustus 2015 op deze zoon heeft gewezen en stelde dat zij er opnieuw voor hem wil zijn en na haar ziekte opnieuw een vader voor hem wil kunnen zijn. De verzoekende partij laat echter na, zowel in het voormelde schrijven als in het huidig verzoekschrift, om aan te geven op grond van welke bepaling of beginsel zij meent dat de gemachtigde met dit gegeven moest of kon rekening houden bij het nemen van zijn beslissing. Bijgevolg maakt zij niet duidelijk op welke manier dit onderdeel van haar betoog de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten. In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij een goede band met haar zoon heeft, stelt de Raad bijkomend vast dat zij dit niet eerder heeft aangevoerd en deze bewering bovendien ook niet onderbouwt. In de mate dat zij stelt dat het bevestigen van de bestreden beslissing zou betekenen dat zij gedurende lange tijd gescheiden zou zijn van haar eigen zoon, wijst de Raad erop – naast de vaststelling dat hij als annulatierechter niet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te bevestigen – dat de verzoekende partij zich beperkt tot een hypothetische bewering.

Een schending van artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 40, eerste lid van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE